

N:o 42.

Af herr **Ollas A. Ericsson** i Ofvanmyra, i anledning af Kongl. Maj:ts i statsverkspropositionen gjorda framställning angående anslag till anställande af en försöksmobilisering.

I den till innevarande Riksdag aflemnade Kongl. Maj:ts nådiga proposition angående statsverkets tillstånd och behof föreslår Kongl. Maj:t under fjerde hufvudtiteln, punkt 36, Riksdagen att för utförande under innevarande år af försöksmobilisering och dermed sammanhängande fälttjänstöfningar vid den eller de delar af hären, Kongl. Maj:t bestämmer, äfvensom för anställande af mänstring med hästar och fordon, som erfordras för krigsmagtens ställande på krigsfot, å extra stat för år 1901 bevilja 480,000 kronor.

I motiveringen till detta förslag framhålles bland annat vigten för försvaret af att härordningen under fredstid underkastas ett så allvarligt prof, som en försöksmobilisering, att för anställande af detta försök skulle inkallas endast någon mindre del af hären, att, ehvad inkallandet sker delvis vid en eller flere arméfördelningar, minst 5—7 årsklasser af beväringen vid den eller dessa delar vore inbegripna, och att en dagaflöning af 50 öre skulle tilldelas den inkallade beväringen under tjänstgöringen.

Men oaktadt Kongl. Maj:t således föreslagit en förhöjning af denna dagaflöning för den tid tjänstgöringen fullgöres utöfver den, som enligt § 27 värnpligtslagen beväringen åligger, från vid sistförflutne riksdag föreslagne 20 öre till nämnda 50 öre, är denna aflöning likväl allt för knappt tilltagen.

Att en dagaflöning af endast 50 öre är stadgad för den ordinarie tiden kan försvaras dermed, att detta gäller landets alla värnpligtige, men att för ett, enligt vederbörandes påstående, för försvaret så viktigt ändamål inkalla endast någon del af landets beväring till tjänstgöring, och det

utöfver den ordinarie tjenstetiden, samt derfor lemna en ersättning af 50 öre för dag, är föga rimligt begärddt. Om t. ex. 7 årsklasser inkallas å en ort, skulle det kunna hända, att 3 å 4 söner från samma hus måste ut i denna tjenstgöring, och i ersättning derfor skulle desse då erhålla endast en liten bråkdel af hvad de kunnat förtjena, om de fått stanna hemma, och hvilken högre förtjenst måhända vore af högsta behofvet för föräldrars och anhöriges uppehälle. Hade ifrågavarande försöksmobilisering gällt hela landets beväring, hade man ändock fått finna sig deri och föga hade då varit att anmärka emot den låga dagaflöningen, men, som nu är i fråga och af sådan anledning, att den ena ortens beväring kan kallas och måste vid straffpåföljd ut i tjenstgöring, och den andra ortens får utan vidare blifva hemma, kan man ej stanna vid en så låg aflöning utan att riskera, att ett allt för stort och berättigadt missnöje blir följd. Anser Riksdagen försöksmobiliseringen vara nödvändig och beslutar att densamma skall verkställas, så må den också skäligt ersätta kostnaderna.

Under nu rådande höga arbetspriser kan man knappast bestämma ifrågavarande dagaflöning till lägre belopp än 1 krona 50 öre. Alla torde kunna vara ense derom, att äfven med denna högre dagaflöning, blir missnöjet med försöksmobiliseringen störst, der densamma kommer att tillämpas.

Med fästadt afseende å nu nämnda förhållanden och i betraktande af att denna höjning endast är en gärd af rättvisa, vågar jag vördsamt föreslå,

att, för den händelse Riksdagen besluter att en försöksmobilisering skall verkställas, Riksdagen äfven må besluta, att värnpliktig, som fullgör tjenstgöring utöfver den, som enligt § 27 värnpligtslagen honom åligger, må åtnjuta dagaflöning för den öfverskjutande tiden med 1 krona 50 öre om dagen, att till honom efter slutad öfning kontant utbetalas.

Stockholm den 27 januari 1900.

Ollas A. Ericsson.